

Второ Съобщение
**Резултатът от нашето оправдание–
пълното наслаждение на Бог в Христос като нашия живот**

Четене от Писанията: Рим. 5:1-11

I. Оправданието е Божието действие, което ни одобрява според Неговия стандарт за праведност; праведността на вярващите не е условие, което те притежават в себе си, а една личност, с която са съединени, Самият жив Христос:

- А. Когато повярвахме в Христос, ние получаваме Божието опрощение (Деян. 10:43) и Бог може да ни оправдае (Рим. 3:24, 26), като направи Христос нашата праведност и като ни облече в Христос като нашата мантия на праведност (Ис. 61:10; Лука 15:22; Зах. 3:4)
- Б. Животът е целта на Божието спасение; така оправданието е „от живота“; чрез оправданието ние достигнахме до стандарта на Божията праведност и съответстваме на Него, така че сега Той да може да предаде живота Си в нас – Рим. 5:18.

II. Резултатът от нашето оправдание е пълното наслаждение на Бог в Христос като нашия живот – ст. 1-11:

- А. Резултатът от нашето оправдание е вложен в шест прекрасни неща – любов (ст. 5), благодат (ст. 2), мир (ст. 1), надежда (ст. 2), живот (ст. 10) и слава (ст. 2) – за нашето наслаждение; тези стихове също разкриват Триединния Бог – Светия Дух (ст. 5), Христос (ст. 6) и Бог (ст. 11) – за нашето наслаждение
- Б. Чрез изкупителната смърт на Христос, Бог е оправдал нас, грешниците, и е помирил нас, Неговите врагове, със Себе Си (ст. 1, 10-11); освен това, „Божията любов се изля в сърцата ни чрез Светия Дух, който ни е даден“ (ст. 5):
 - 1. Въпреки че може да сме страдащи, бедни и депресирани, не можем да отречем присъствието на Божията любов в нас; за да можем да останем на линията на живота, която е Самият Христос (Йоан 14:6а), трябва да се опазим в любовта на Бог (Юда 20-21), която е Самият Бог (1 Йоан 4:8, 16).
 - 2. Трябва да разпалваме нашия даден ни от Бога дух на любов в пламък, за да можем да имаме горящ дух на любов, за да преодолеем упадъка на днешната църква; да разпалим духа си означава да изградим навика да упражняваме духа си непрекъснато, за да можем да поддържаме връзка с Господ като Духа в нашия дух – 2 Тим. 1:6-7; 4:22.
- В. “Ние посредством вяра сме придобили достъп до тази благодат, в която стоим, и се хвалим с надеждата за Божията слава. (Рим. 5:2); тъй като сме оправдани чрез вяра и стоим в царството на благодатта, „имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос“ (ст. 1):
 - 1. Да имаме мир „към“ Бог означава, че нашето пътуване към Бог чрез нашето оправдание чрез вяра все още не е завършено и ние все още сме на път към Бог; според Лука 7, Господ Исус каза на грешната жена, която „много обичаше“, защото ѝ беше простено много (ст. 47-48), за да бъде спасена, да „си иде в мир“ (ст. 50).

2. Веднъж преминали през портата на оправданието, трябва да вървим по пътя на мира (Рим. 3:17); когато насочим ума към духа си – като се грижим за своя дух, използваме своя дух, обръщаме внимание на своя дух, влизаме в контакт с Бог чрез нашия дух в общение с Божия Дух и ходим и живеем в нашия дух – умът ни става мир, за да ни даде вътрешно усещане за почивка, освобождаване, светлина и удобство (8:6).

III. В царството на благодатта ние имаме Бог като нашата хвалба и ликуване за нашето наслаждение и радост; да се хвалим с Бог означава също „да се хвалим в нашите скърби, като знаем, че скръбта произвежда издръжливост, а издръжливостта, одобрение, а одобрението - надежда“ - 5:3-4, 11:

- А. Скръбта всъщност е vyplъщението на благодатта и сладкото посещение на благодатта; да отхвърлиш скръбта означава да отхвърлиш благодатта, която е Бог като нашия дял за нашето наслаждение; благодатта ни посещава основно под формата на скръб, чрез която Бог кара всички неща (всички хора, всички въпроси, ситуации, обстоятелства и заобикалящи среди) да работят заедно за добро, което добро е нашето придобиване на повече от Христос, за да бъде Той вработен в нашето същество, така че да можем да бъдем метаболитно преобразени и съобразени с Христовия образ и така да можем да бъдем доведени до пълно синовство – 2 Кор. 12:7-9; Рим. 8:28-29.
- Б. Скръбта води издръжливост, а издръжливостта произвежда одобрение, което е изпитан характер и одобрена стойност (Фил. 2:19-22); Павел казва, че той и неговите съработници са били „одобрени от Бога да им бъде поверено благовестието“ (1 Солунци 2:4); Бог одобряваше, изпитваше и тестваше сърцата им непрекъснато, така че тяхното говорене на Евангелието не беше от тях самите, за да угодят на хората, а от Бога, за да угодят на Него:
 1. Първо Петрово 1:7 казва, че доказването на нашата вяра е „много по-ценно от златото, което тлее, макар и да се изпитва чрез огън,” огънят на изпитанията и страданията; когато златото, което е необработено, претърпи изгарянето на пречистващия огън, то придобива качество, което лесно се одобрява от всички - Мал. 3:3.
 2. Господ иска да платим цената, за да Го спечелим като златната вяра чрез огнените изпитания, за да можем да участваме в истинското злато, което е Самият Христос като божествения живот с божествена природа за съграждането на Неговото Тяло; по този начин можем да станем един чист златен светилник за съграждането на златния Нов Ерусалим – Откр. 3:18; 1:20; 21:18, 23; 2 Пет. 1:4.
 3. Някои от светиите, които обичат Господа, смятат, че са подходящи да работят за Него, защото имат известно количество живот и светлина, но те са сурови и им липсва качеството на одобрение, одобрено качество, произтичащо от издръжливостта на скръбта и тестване; това качество кара хората, на които се служи с Христос, да се чувстват щастливи, леко и удобно.
 4. Всички трябва да се молим: „Господи, дари ми одобрение“; тогава Господ ще издигне обстоятелствата, които ще произведат одобрение за нас; въпреки че сме слуги на Христос, нямаме одобрение; това смущава Бог, вреди ни и също притеснява светиите и Божието семейство; чрез нашата светлина и нашия дар ние помагаме на светиите, но чрез нашата липса на одобрение, ги нараняваме – Мат. 24:45-51.
- В. Наред с одобрението имаме и надежда (Рим. 5:4) и се хвалим с надеждата за Божията слава (ст. 2):

1. Въпреки че стоим в благодат и ходим в мир, ние все още не сме напълно в слава, която е изразена от Самия Бог; “Защото нашата временна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна пълна слава за нас” – 2 Кор. 4:17.
 2. Богът на всяка благодат ни е призовал в Своята вечна слава в Христос Исус; тук и сега ние се наслаждаваме на Христос, който обитава в нашия дух, като нашата надежда за слава – 1 Петр. 5:10; 1 Сол. 2:12; Кол. 1:27; Фил. 3:21.
 3. Господ ни води, Неговите многобройни синове, в слава, като ни освещава всеки ден (Евр. 2:10-11) и ние всеки ден се преобразяваме от една степен на слава в друга, като държим сърцата си обърнати към Господ, за да гледаме на Божиата слава в лицето на Исус Христос (2 Кор. 3:16-18; 4:6б).
- Г. Докато се наслаждаваме на Христос в нашите страдания, ние биваме спасени в Неговия живот за постигане на органичната цел на Божието динамично спасение, което е произвеждането и съграждането на органичното Тяло Христово, изразено в местните църкви, където се наслаждаваме на богатата благодат на Господа и където Бог на мира смачква Сатана под краката ни за Неговото славно изражение и за изявянето на Неговата победа – Рим. 5:10; 12:5; 16:1, 4-5, 16, 20.